

στολίσωσι τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου διὰ τοῦ πολυτελεστάτου κτιρίου τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ πρὸ πολλοῦ ἀμφιβολίᾳ μου περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς Ἀκαδημίας ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῆς ἀπαισιοδοξίας τοῦ φίλου μου· ὡς ἡχῶ δὲ τῶν ἴδιων μου σκέψεων μοὶ ἐφάνησαν αἱ ἐπόμεναι γραμμαὶ δὲς ἀνέγνων ἐν τινὶ ἀρθρῷ τοῦ ἀρτὶ ἐκδοθεῖτος „Βυζαντινοῦ Ἡμερολογίου“.

„Ναί, ἔχομεν τὸ θάρρος νὰ εἴπωμεν ὅτι πολλοὶ δωρεαὶ φιλοπατρίδων ἀνδρῶν ἀπέβησαν δλως ἀσκοποὶ. Οἱ προσενεγκάντες αὐτὰς ὥρμαντο βεβαίως εἰς τοῦ εὐγενοῦς πόθου νὰ φανῶσιν ὡς πλεῖστον εὐεργετικώτεροι εἰς τὸ ἔθνος, προσερχόμενοι ἀρωγοὶ εἰς ἐκείνας τὰς ἐθνικὰς ἀνάγκας, ὃν ἡ θεραπεία ἐφαίνετο αὐτοῖς μᾶλλον ἐπείγουσα.

„Οἱ δρμοεθνεῖς ἡμῶν ὅπως ἀξιωθῶσιν εὐγνωμοσύνης ἀληθῶς ἀξιας τῆς θυσίας αὐτῶν δέον ὅσον ἔνεστι πρακτικώτερον νὰ διαμέσωσι τὸν πλοῦτον αὐτῶν. Διότι ἡ ἀξια τῆς εὐεργεσίας δὲν ὑπολογίζεται μόνον ἐκ τῆς εὐγενοῦς ὥρμης, ἡτις ἐμπνέει αὐτήν, ἀλλ' ἐκ τῆς πρακτικῆς ὥφελείας ἣν ἐπάγεται . . . Ἄφ' οὐ τὰ χορήματα αὐτῶν εἶνε τόσον ἵερα ἃς τὰ χρησιμοποιήσωσιν ὅπως ἐπενέγκωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειτέραν εὐεργεσίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐπισπάσωσι περισσοτέρας εὐλογίας τῆς ἐνεστώσης καὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμούς των, νὰ ῥάνῃ τὸν τάφον των δι' εὐωδῶν ἀνθέων εὐγνωμοσύνης ὄλοκληρον τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος! . . . .

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

(μετὰ εἰκόνων. — συνέχεια.)

II.

Εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ Γρεβοῦ συνετέλεσε πρὸ πάντων ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ Οὐίλσων, ὅστις ἀπὸ ἐτῶν ἔξεικην ἔαυτὸν εἰς τὰς προσβολὰς τῶν μοναρχικῶν καὶ τῶν ριζοσπαστῶν, οἵτινες τὸν κατηγόρουν διτὴν θέσιν του ὡς βουλευτοῦ καὶ γαμβροῦ τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας ἔξειμεταλλεύετο ὑπὲρ αἰσχροκερδῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ ἱστορία τῶν ἀποκαλύψεων τῆς Λιμουζέν καὶ τῆς Ρατατζη, ἡ πώλησις τῶν παρασήμων κτλ. εἶνε νωπὴ ἀκόμη καὶ πάντες γινώσκουσιν αὐτὴν ἐν λεπτομερείᾳ, ὡςτε περιττὴ ἀποβαίνει ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς ἐν ταῖς στήλαις τῆς „Κλειοῦς“, ἀλλ' ὅπως δήποτε δὲν εὑρεθῇ ἀκόμη ἀποχρῶσις ἔξηγησις τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τοῦ Οὐίλσωνος. Ὁλίγην καλὴν θέλησιν μόνον ἔλαν εἶχεν οὗτος, ἥδυνατο νὰ καταστῇ ὁ δημοφιλέστατος ἀνὴρ ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κομφῆς καὶ ἀνεπτύγμένης παριστανῆς νεολαΐας ἥδυνατο πανταχοῦ νὰ φριαμβεύσῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν θέσιν του καλλίτερον, παρὰ διὰ τῶν μεγαλειτέρων πολιτικῶν κατορθωμάτων, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐπροτίμησε νὰ ταφῇ εἰς τὴν μοναξίαν τῶν Ἡλυσίων, νὰ ἰδρύῃ ἐφημερίδας, νὰ ἔξυφαίνῃ πολιτικὰς ῥαδιουργίας, νὰ ἥνε ἀρχηγὸς δλοκλήρου λόχου γραφέων καὶ νὰ μετέρχεται τὸ ἀτμώτερον ἐπάγγελμα. Ὁ μὲν Γρεβός ἦν φειδωλὸς οἰκογενειάρχης, αὐτὸς δὲ δραστήριος πράκτωρ, ἔξασκων τὸ ἐπάγγελμά του ἐπὶ μεγάλη προμηθείᾳ. Ὡς υἱὸς τοῦ „βασιλέως τοῦ φωταερίου“, ἄγγλου ἐργολάβου εἰςαγαγόντος τὸ φωταερίον εἰς Παρισίους καὶ κερδήσαντος

ΟΓΓΛΕΩΝ.

ΦΛΟΚΕ.

ΓΟΒΑΕ.

ΦΛΟΥΓΡΑΝΣ.

πολλὰ ἔκατομμύρια κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, ἢν δεκτὸς εἰς τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας, νυμφευθεὶς δὲ τὴν δεσποινίδα Ἀλίσην Γρεβοῦ ἀπέκτησε σπουδαιότητα ὅσην οὐδέποτε δ' ἀπέκτα διὰ τῆς πολιτικῆς. Παρεκβατικῶς ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὸν τρόπον, καθ' ὃν συνεδέθη μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας. Πρὸ ἐτῶν εἶχεν ἀναλάβει ὁ Γρεβός ὡς δικηγόρος τὴν διευθέτησιν τῶν ὑποδέσεων πλουσίας τινὸς καὶ ὀραίας γυναικός, τῆς κυρίας Πελούζ. ἐκ τῆς σχέσεως δὲ ταύτης ἀνεπτύχθη βαθμηδὸν ἔρως, ὅστις δὲν ἥδυνατο μακρότερον νὰ μένῃ μυστικός. Ἡ κυρία Πελούζ διεζέχυθε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἡ κυρία Γρεβοῦ ἐγκατέλιπε τὸν οἶκον τοῦ συζύγου. Μόνον ὅτε ὁ Γρεβός ἔξελέγη πρόεδρος, διηλαγή πρὸς αὐτὸν ἡ σύζυγός του καὶ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Ἀλίσης ἥλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὰ Ἡλύσια. Μετὰ μικρὸν ἡ δεσποινὶς Γρεβοῦ παρέδωκε τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸν τότε ἀκμάζοντα ἀοιδὸν Καπούλ, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὁ ἔρως τῆς ἔμελλε νὰ ἐπικυρωθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ γάμου. Ἀλλ' ὁ Γρεβός ἐγίνωσκε τοὺς ἐκ τοιαύτης ἀγγιστείας κινδύνους καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ παραιτηθῇ ἐάν ἡ θυγάτηρ του ὡς σύζυγον. Ἡ Ἀλίση ὑπερηρησεν, ἐβίσασε τὴν καρδίαν τῆς καὶ συνεζέχυθε μικρὸν μετὰ ταῦτα τὸν Οὐίλσωνα. Εἰς ταῦτα προειδότερον ὅτι ἡ κυρία Πελούζ εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Οὐίλσωνος, ἵνα ἐννοήσωσιν οἱ ἀναγνῶσται τὴν εἰρωνίαν τῆς τύχης, ἡτις τόσον σκληρῶς ἐτιμώρησε τὸν Γρεβό, ἐκλέξαντα τοιοῦτον γαμβρόν. Ἰσως ἦτο καλλίτερον καὶ διὰ τὴν Γαλλίαν, ἔλαν τὴν θυγατέρα του ἐνυμφεύετο ὁ ἀοιδός!

ἐπέμενε νὰ λάβῃ τὸν Καπούλ, ἐβίσασε τὴν καρδίαν τῆς καὶ συνεζέχυθε μικρὸν μετὰ ταῦτα τὸν Οὐίλσωνα. Εἰς ταῦτα προειδότερον ὅτι ἡ κυρία Πελούζ εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Οὐίλσωνος, ἵνα ἐννοήσωσιν οἱ ἀναγνῶσται τὴν εἰρωνίαν τῆς τύχης, ἡτις τόσον σκληρῶς ἐτιμώρησε τὸν Γρεβό, ἐκλέξαντα τοιοῦτον γαμβρόν. Ἰσως ἦτο καλλίτερον καὶ διὰ τὴν Γαλλίαν, ἔλαν τὴν θυγατέρα του ἐνυμφεύετο ὁ ἀοιδός!

Ἐὰν ἀμερολήπτως ἔξετάσωμεν τὴν πολιτείαν καὶ τὸν μέχρι τοῦδε πολιτικὸν βίον τοῦ Φερρύ, πειθόμεθα, ὅτι αὐτὸς μόνος δύναται νὰ σώσῃ τὴν δημοκρατίαν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ῥιζοσπαστῶν. Οἱ ἀστὴρ τοῦ πολιτικοῦ τούτου ἡμαρτώθη πολὺ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἢρξατο ὅμως πάλιν, μετὰ τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ Ὡβερτέν, νὰ διαλάμψῃ καὶ ἵσως ἐν κρισίμῳ ὥρᾳ ὁ γαλλικὸς λαὸς ἀναμνησθῇ αὐτοῦ καὶ τὸν ἴκανοποιήσῃ διὰ τὰς πολλὰς κατ' αὐτοῦ γενομένας ἀδικίας. Οἱ Φερρύ ἐγεννήθη τῷ 1832 ἐν Σαΐν-Διέ, τῷ 1851 ἔγινε δικηγόρος ἐν Παρισίοις, τῷ 1865 πρόεδρος ἡφαίστης τοῦ „Χρόνου“ καὶ μετὰ τέσσαρα ἔτη ἦτο μέλος τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῇ Βουλῇ. Τῇ 4. Σεπτεμβρίου 1870 ἔξελέγη μέλος τῆς κυβερνήσεως τῆς ἑθνικῆς Ἀμύνης. Τῷ 1871 ἦν μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ἔκτοτε χρονολογεῖται τὸ διπλωματικόν του στάδιον. Ἀπὸ τοῦ 1872 μέχρι τοῦ 1873 ἦν πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἐν Ἀθήναις. Ἀπὸ τοῦ 1876 πάλιν βουλευτής, προεδρήφατο τῷ 1879 ὑπὸ τοῦ Βαδιγκτῶν ὡς ὁ μπουργός ἐπὶ τῆς παιδείας. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Φρεύσιν τῷ 1880 ἐσχημάτισεν ὁ Ἰδιος ὑπουργεῖον, ζῆσαν μόνον 14 μῆνας. Τῷ 1882 ἐγένετο πάλιν ὑπουργός ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπὸ τὸν Φρεύσιν. Τῷ 1883 ἐγένετο τὸ δεύτερον πρωθυπουργός καὶ ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη μέχρι τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1885, ἦτοι δύο ἔτη καὶ δύο μῆνας. Αἱ ἀτυχίαι τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐν Τογκίνῳ ἐπήγεγον τὴν πτώσιν του, ἔκτοτε δὲ καὶ ἀποκαλεῖται „le Tonkinois“.

Ἐκτὸς τοῦ Φερρύ καὶ ὁ Φρεύσιν πολλάκις ὑπηρέτησε τὸν Γρεβύ ὡς πρωθυπουργός, πάντοτε ὅμως ἐπὶ βραχὺ διάστημα χρόνου (ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1879 μέχρι Σεπτεμβρίου 1880, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1882 μέχρι τοῦ 1882 καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1886 μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου 1886). Εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ δρίσῃ τις τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀπόχρωσιν τοῦ πολιτικοῦ τούτου, διότι ὁ ἀσταθῆς αὐτοῦ χαρακτήρ, αἱ εὔστροφοι αὐτοῦ ἀρχαὶ ἡραίωσαν πολὺ τὰς τάξεις τῶν διαδῶν του. Ἐγεννήθη τῷ 1828 ἐν Foix, κατ' ἀρχὰς δὲ τὸν μηχανικὸς καὶ ἐπόπτης τῶν νοτίων σιδηροδρόμων, ἀπὸ δὲ τοῦ 1862 μέχρι τοῦ 1887 ἐπεχείρησεν, ἐντολῇ τῆς Κυβερνήσεως, ἐπιστημονικὰς περιηγήσεις. Τῷ 1870 διώρισεν αὐτὸν ὁ Γαμβέττας ἀρχηγὸν του στρατηγείου. Μετὰ τὸν πό-

λεμὸν ἐπεδόθη εἰς τὴν διπλωματίαν καὶ τῷ 1877 προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Δυφώρω ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων. Ὅς τοιοῦτος ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατελέσας, ἔμηκε τὰς βάσεις τῆς τεραστίας ἀναπτύξεως τῶν γαλλικῶν σιδηροδρόμων καὶ διωρύγων.

Οἱ Φλοκέ, τοῦ δόπιού σχεδὸν βεβαία ἦτον ἡ ἐκλογὴ ὡς προέδρου τῆς δημοκρατίας, εἶνε ἀπὸ τοῦ 1885 πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Γνωστὸς ἴδια ἔγινε διὰ τῆς φράσεως ἐκείνης, ἦν ἔξεφάνησεν ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξανδροῦ II. ἐπισκεφαμένου τῷ 1867 τοὺς Παρισίους. „Vive la Pologne, Monsieur!“ εἶχεν ἀνακράξει τότε ὁ Φλοκέ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς δικαιοσύνης, τώρα δὲ μετέβη μετὰ τοῦ Δερουλέδ εἰς τὸν τάφον τοῦ Κάτκωφ, μετανοῶν διὰ τὸ νεανικόν του ἐκεῖνο ἀμάρτημα.

Οἱ διορισμὸς τοῦ Φλουράνς ὡς ὑπουργοῦ παρέχει νέαν ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ Γαλλία ὅλην δυσκολώτερον ἀποβαίνει νὰ εὑρεθῶσιν ἄνδρες ἀξιοί τῆς ὑψηλῆς καὶ σπουδαίας ταύτης θέσεως. Ὅτε ὁ Γοβλὲ τῷ 1886 ἀνέλαβε τὸ πρωθυπουργεῖον ἀξιώματα, δὲν ἦδυνατο νὰ εὕρῃ πολιτικόν τινα θέλοντα ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἔξωτερικῶν ὑποθέσεων. Ἡναγκάσθη λοιπὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν τέως ἄγνωστον Αἰμιλίον Φλουράνς, τὰ πράγματα δὲ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ ἐκλογὴ δὲν ἦτον ἀνεπιτυχής. Πανταχούθεν ἐπιδοκιμάζεται καὶ ἐπαινεῖται ἦδη ἡ δεύτης, μεθ' ἧς ὁ Φλουράνς διατηρεῖ τὰς σχέσεις τῆς Γαλλίας πρὸς τὰς ξένας δυνάμεις. Εἶνε υἱὸς τοῦ ἐν ἔτει 1867 ἀποθανόντος φυσιολόγου Πέτρου Φλουράνς καὶ κατ' ἀρχὰς ἔτρεφε συμπαθείας μεγάλας πρὸς τὸν Ναπολέοντα. Μετὰ τὸ Σεδάν τὸν ὅμως ἔγινε δημοκρατικός καὶ προσφίλης εἰς τοὺς ριζοσπάστας, διότι ὁ ἀδελφός του Γουσταύος εἶχε συμμετάσχει εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῶν Παρισίων. Κατόπιν διωρίσθη τμηματάρχης ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς παιδείας καὶ ἀργότερον ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἔξωτερικῶν καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς θέσεως ὑπουργός. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐπιτυχία δὲν κατέστησεν αὐτὸν ὑπερόπτην, διότι καὶ νῦν, διπλωμάτης πρότερον, ἔξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ ἔκτελῇ τὰ καθήκοντά του μετὰ τῆς αὐτῆς εὐσυνειδησίας καὶ μετριοφροσύνης, μεθ' ἧς καὶ ἀλλοτε τὰς ὑποθέσεις τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας.

(ἐπεται συνέχεια.)

1. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΦΕΝΤΟΓΛΗΣ. Εξ ἀδηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 17).

2. Ο ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΚΑΙ Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Θ. Βόρεας (ἐν σελ. 21).

3. ΕΠΑΥΓΛΙΣ ΤΣΙΡΙΟ ἐν ΣΑΝ ΡΕΜΟ (ἐν σελ. 25). Ἀπὸ τῆς 2. Νοεμβρίου τοῦ 1887 κατοικεῖ ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτη ὁ διάδοχος τοῦ γερμανικοῦ θρόνου, σταλεὶς εἰς τὸ εὐκρατον τοῦτο κλίμα ὑπὸ τῶν ἱατρῶν. Ἡ μικρὰ τοῦ Σάν Ρέμο πόλις ἀπέκτησε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μεγάλην φήμην κυρίως. ἔνεκα τῆς προσφόρου αὐτῆς καὶ πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς ἀνταποκριομένης θέσεως. Ἡ παλαιὰ πόλις ὑψοῦται ζωγραφικῶς ἐπὶ τινος λόφου, ἐν ὧ ἡ νέα μετὰ τῶν μεγαλο-

πρεπῶν τῆς μεγάρων καὶ ἐπαύλεων ἔξαπλοῦται παρά τὴν ἀκτὴν τῆς θελκτικῆς Λιγουρίας. Ἄνα μέσον κήπων ἐκτεταμένων κεῖται εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἀκρον τῆς πόλεως ἡ λαμπρὰ ἐπαύλις Τσίριο, χωρίζομένη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ διὰ κήπου καὶ πάρεχουσα λαμπρότατον θέαμα ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς, ὅπόθεν φαίνονται μακρόδινεν, ἀμυδρῶς εἰς τὸν ὄρεων τοῦδε κατεύοντα ἀναδύονται, αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρέων τῆς Κορσικῆς. Ἡ ἐπαύλις ἔχει δύο ὄροφας καὶ εἶνε ἐκτισμένη καθ' ὃ σύστημα κτίζονται αἱ κομψότεραι τῶν νεωτέρων ἵταλικῶν ἐπαύλεων. Ἐν τῷ κήπῳ ὑπάρχει οἴκος, διπού διαιτᾶται ἡ ἀκολουθία τοῦ διαδόχου, δεῖται τὴν στιγμὴν ταύτην παριστάνεται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνῃ περιπατῶν ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἀκολουθούμενος ἐκ σμικρᾶς ἀποστάσεως ὑπὸ τινῶν μελῶν τῆς ἀκολουθίας του.